

Arrest

nr. 227 794 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 maart 2019, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 14 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2015 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2015 beslist de gemachtigde van de toen bevoegde staatssecretaris dat de voormelde aanvraag onontvankelijk is. Op diezelfde datum beslist hij tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 27 november 2017 dient de verzoekster bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beroep tot nietigverklaring in tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 oktober 2015. Dit beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 210 346 van 28 september 2018.

Op 7 januari 2019 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 maart 2019 beslist de gemachtigde van de thans bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat ook deze tweede aanvraag onontvankelijk is.

Deze beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is de eerste bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.01.2019 werd ingediend door:

M., M. (R.R. ...2)

Geboren op (...) 1980

Ook gekend als: B., M.

Wettelijk vertegenwoordiger van:

B., Ma. (R.R. ...)

Geboren op (...) 2011 te Marche-en-Famenne

B., A. (R.R. ...)

Geboren op (...) 2012 te Sint-Truiden

Nationaliteit: Georgië

Adres: (...) Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.06.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 05.07.2012 met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Haar derde asielaanvraag werd afgesloten op 11.12.2012 met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 02.03.2015 een vierde maal asiel aanvroeg. Haar vierde asielaanvraag werd afgesloten op 30.06.2015 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en bijna zes maanden voor de eerste, zeven dagen voor de tweede, vier dagen voor de derde en bijna vier maanden voor de laatste– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven, haar fysieke integriteit en haar vrijheid indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven, haar fysieke integriteit en haar vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar kinderen en verwijst in dit kader naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische Grondwet en overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU. Kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). ook het aangehaalde artikel 24(2) van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Belgische grondwet kunnen niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Wat betreft overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, deze kwalificatierichtlijn handelt over de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de laatste vraag om internationale bescherming van betrokkene geweigerd werd op 30.06.2015 door het CGVS. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze richtlijn.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar beide kinderen in België geboren zijn wat een bijzondere band met België met zich mee zou brengen. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar kinderen (dat gestaafd wordt door het voorleggen van verschillende schoolattesten voor beide kinderen), op het feit dat zij zich als ware Belgen zouden ontpoppen, dat zij goede schoolresultaten zouden behalen, dat zij hun moedertaal niet zouden beheersen qua lezen en schrijven en dat een terugkeer bij hen een trauma zou veroorzaken. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonst dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de leerplicht van de kinderen (voor M. sinds 01.09.2017 en voor A. sinds

01.09.2018) steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene zelf is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie.

Wat betreft de bewering dat haar kinderen hun moedertaal niet zouden beheersen qua lezen en schrijven merken we op dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat haar kinderen geen enkele band met Georgië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Georgië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Georgië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Georgië. Hun beide ouders zijn immers in Georgië geboren en hebben de Georgische nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker haar kinderen tot op zekere hoogte de Georgische taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkene diende haar kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Georgisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering dat een terugkeer een trauma zou veroorzaken bij haar kinderen, merken we op dat het hier om een loutere bewering gaat die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat een terugkeer naar het land van herkomst waar de kinderen opgenomen kunnen worden in het ruimer familiaal kader, een trauma zou veroorzaken.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM, waarbij zij aanhaalt dat al haar economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat zij nog familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Georgië, met name haar ouders, haar zus en de vader van haar beide kinderen. Met betrekking tot haar sociale leven legt betrokkene slechts zes getuigenverklaringen voor. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst. Echter, het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting

van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene is immers geboren en getogen in Georgië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zowel haar ouders, haar zus als de vader van haar beide kinderen in Georgië verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de voorgelegde Duitse (deelnameattest spraaklessen en een deelname attest d.d. 01.08.2007) en Oostenrijkse (drie loonfiche) documenten, merken we op dat betrokkene via huidige aanvraag 9bis een beroep doet op de Belgische wetgeving terzake. Het feit dat zij Duitse taallessen volgde en in Oostenrijk gewerkt heeft in het verleden maakt een terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen inbreuk pleegde tegen de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2010 ononderbroken op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat zij verschillende stappen ondernomen zou hebben om een geldig verblijf te bekomen, dat zij zich in België heel goed zou hebben weten te integreren, dat zij vlot Duits zou spreken, dat zij lessen Duits gevolgd zou hebben, dat het gezin op de hoogte zou zijn van de regels, gebruiken, normen en waarden in België, dat zij zich regelmatig zou inzetten als vrijwilliger bij een Georgische dansgroep, dat zij contacten zou hebben met Belgen en legaal verblijvende vreemdelingen, dat zij bij deze mensen zeer goed aangeschreven zou staan, dat ze een groot sociaal netwerk uitgebouwd zou hebben, dat het gezin regelmatig zou deelnemen aan het leven van de onthaalgemeenschap, dat de kinderen regelmatig zouden deelnemen aan diverse sportkampen, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij in het verleden reeds gewerkt zou hebben, dat zij verschillende attesten van deelname aan sportkampen van haar kinderen voorlegt, evenals hun zwem- en fietsdiploma's, een verklaring van vrijwilligerswerk en zes getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 14 maart 2019 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel maakt de tweede bestreden beslissing uit, die als volgt is gemotiveerd:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,:

Naam, voornaam: M., M.
geboortedatum: (...)1980
geboorteplaats: G.
nationaliteit: Georgië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als B. M.,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

*B. M., geboren op (...) 2011, nationaliteit: Georgië
B. A., geboren op (...) 2012, nationaliteit: Georgië*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een biometrisch paspoort afgeleverd door de Georgische autoriteiten waardoor zij niet is vrijgesteld van de visumplicht. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

De beide bestreden beslissingen werden aan de verzoekster ter kennis gebracht met een brief van 19 maart 2019.

2. Over de rechtspleging

2.1. De griffie van de Raad stelde vast dat het voorliggende verzoekschrift werd ingediend door mevrouw M. M., in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen B. M. en B. A., doch dat er geen bewijs voor een kosteloze rechtspleging werd bijgebracht wat betreft de minderjarige kinderen. Op 26 april 2019 werd de verzoekster, bij aangetekend schrijven op haar gekozen woonplaats, gevraagd om gelet op artikel 9/1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, binnen de 8 dagen na ontvangst van de brief, het verzoekschrift te regulariseren voor hun minderjarige kinderen middels een bewijs voor een kosteloze rechtspleging in zijn hoofde. Er volgde geen reactie.

Op 16 mei 2019 werd door de griffie bij aangetekend schrijven gewezen op artikel 39/68-1, §§1, 3, 4 en 5, van de vreemdelingenwet en artikel 9/2 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierbij werd vastgesteld dat voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden tot het verschuldigd zijn van het rolrecht in hoofde van de minderjarige kinderen en werd verzocht om het voor hen verschuldigde rolrecht van 372 euro te betalen.

Gezien het rolrecht vervolgens niet werd betaald, werd het verzoekschrift enkel op de rol geplaatst voor de verzoekster, in eigen naam.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“2. De middelen

Schending van de materiële motiveringsplicht - Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen - getoetst aan art. 22 bis Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet. - onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - schending redelijkheidsbeginsel

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 14/03/2019 , waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar kinderen overeenkomstig het tweede beginsel van de verklaring inzake de Rechten van het Kind, artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische Grondwet en overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2001/95/EU."

" Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvSarrestnr. 100.509 van 31/10/2001, RWnr. 107.646 van 30/07/2013....) Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridische volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen.... In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechten verdrag niet dienstig inroepen. "

Verzoekers verwijzen naar de wet van 22/12/2008 tot wijziging van art. 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet.

1° Elk kind heeft het recht om zijn mening te uiten - hoorrecht

2° Ieder kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen

3° Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat

Elke beslissing ivm een minderjarige moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art. 22 bis van de Grondwet; mn. dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind.

Dat art. 3,6,12 en 28 IVRK al directe werking hadden in onze rechtsorde en nu ook bekrachtigd werden door art. 22bis van de Grondwet.

Art. 3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Art. 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn, in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen.

Art. 12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 28 stelt dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn bij het Verdrag en dat zij zich ertoe verbinden om onderwijs voor elk kind toegankelijk te maken

In het oorspronkelijk verzoekschrift - aanvraag humanitaire regularisatie op basis van art. 9 bis werd duidelijk verwezen naar art. 22bis van Grondwet.

Tevens werd duidelijk gesteld ivm. de kinderen :

"zij in België schoollopen ; dat zij goede schoolresultaten hebben ; dat zij de Georgische taal niet beheersen, qua lezen en schrijven ; dat deze kinderen met Georgië geen binding hebben en het voor hen zeer traumatisch is, moesten zij gedwongen dienen terug te keren "

Dit alles maakt dat voor de kinderen een terugkeer naar Georgië bijzonder moeilijk is.

Ten onrechte wordt de situatie: lees het Hoger Belang van de kinderen door de Minister in de beslissing dd. 14/03/2019 niet aanzien als een buitengewone omstandigheid; " om reden dat het betrokkene (lees : verzoekster) is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk

(illegaal) verblijf " " dat verzoekster bewust de keuze heeft gemaakt om hun precair verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen.... Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie"

Uit deze redenering volgt dat de Minister wel aanneemt dat er degelijk sprake is van belangenschade in hoofde van de kinderen (dixit" die de belangen van haar kinderen heeft geschaad") doch zich verder aan alle verantwoordelijkheid hiervoor onttrekt door te stellen dat het de moeder (verzoekster) is, die de belangen van haar kinderen heeft geschaad.

Deze redenering is zeer onzorgvuldig en druist in tegen alle redelijkheid. Men kan moeilijk aannemen dat een overheid, die de bepalingen van het IVRK integreerde in de Grondwet (art 22bis) het hoger belang van het kind kan opzij schuiven enkel en alleen door te stellen dat" het de ouders (in casu = de moeder) is die het belang van de kinderen heeft geschaad"

Dat er bijgevolg in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind; wat indruist tegen art 22bis van de Grondwet.

De andere overwegingen van de Minister, mn " dat het niet bewezen is dat de kinderen zich niet zouden kunnen aansluiten in een Georgische school; de Georgische taal niet zouden kunnen aanleren; de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal; de kinderen wel via hun ouders een band met Georgië hebben; verzoekster tot op zekere hoogte haar kinderen de Georgische taal en cultuur heeft bijgebracht etc " zijn louter speculatief en niet ter zake dienend.

Bij de beoordeling van de, door de verzoekers in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie op basis van art. 9bis, ingeroepen bijzondere omstandigheden, moeten deze omstandigheden beoordeeld worden zoals zij zich voordoen. Of de kinderen de Georgische taal voldoende zouden kunnen aanleren; of een aansluiting in een Georgische school succesvol zal zijn etc...; kan hic en nunc niet beoordeeld worden, zodat met deze speculaties geen rekening kan gehouden worden en het onzorgvuldig is van de overheid om hierop haar beslissing te stoelen.

De beslissing van de Minister dd. 08/01/2019 is verder gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM, Waarbij zij aanhaalt dat al haar economische e sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Deze verplichting... impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen....

Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten "

Nochtans gaat het hier over een kerngezin, bestaande uit een-ouder en 2 schoolgaande nog jonge kinderen (geboren in 2011 en 2012) .

Het is dan ook onredelijk van de Minister om te stellen dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen.

Uit bovenstaande redenering volgt dat de Minister stelt dat de verwijdering van het grondgebied om de aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen in het land van herkomst, slechts tijdelijk zal zijn, zonder echter enige richtlijn te kunnen geven over de duur van deze tijdelijkheid.

Op dit punt is de betreden onvolledig en onzorgvuldig voorbereid.

Zeker, nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft en het bovendien niet geweten is of deze zich zal beperken tot de duur van een schoolvakantie, is het voor verzoekster niet mogelijk om de kinderen mee te nemen naar Georgië, zodat zij verplicht zal zijn om de kinderen in België achter te laten, teneinde hun schoolloopbaan niet te schaden wegens een afwezigheid waarvan niet eens geweten is hoelang ze zal duren.

Art 3 IVRK en 8 EVRM worden geschonden.

De beslissing van de minister tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk, omdat het leed dat de kinderen erdoor aangedaan kan worden, niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, te meer daar de Minister bij

ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag, nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde.

Er zijn in casu voldoende buitengewone omstandigheden te weerhouden.”

Uit deze uiteenzettingen blijkt dat het enig middel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 14 maart 2019 waarbij verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

3.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582)

De Raad stelt vast dat de verzoekster in haar enig middel gewag maakt van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht. Betreffende de formele motiveringsplicht, geeft de verzoekster enkel vaagweg te kennen dat elke beslissing in verband met een minderjarige een uitdrukkelijke motivering moet inhouden waaruit blijkt dat deze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en artikel 22*bis* van de Grondwet, met name dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind. De verzoekster citeert in haar middel echter de in de bestreden akte opgenomen motieven aangaande artikel 22*bis* van de Grondwet en het IVRK en zij stelt dat het hoger belang van het kind niet zorgvuldig en op onredelijke wijze werd afgewogen. Een dergelijke kritiek houdt geen verband met de formele of de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet. Meer nog, aangezien de verzoekster erin slaagt om de motieven te begrijpen en ze inhoudelijk te betwisten, blijkt reeds dat de bestreden beslissing formeel gezien afdoende is gemotiveerd. De verzoekster voert met haar kritiek in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De grieven worden verder dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

De verzoekster blijft in gebreke om aan te tonen dat de opgegeven motieven in verband met het hoger belang van het kind niet afdoende zouden zijn in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet. Een schending van deze artikelen is dan ook niet aangetoond.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

De eerste bestreden beslissing houdt in dat verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het is dan ook passend om vooreerst het relevante juridische kader te schetsen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen die toelaten te besluiten dat zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen volgens de reguliere procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekster betwist in een eerste kritiek dat artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 van het IVRK geen directe werking hebben. Daar waar de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst naar arresten van de Raad van State en van de Raad en hij ook concreet toelicht waarom de voormelde artikelen in België geen rechtstreekse werking hebben, beperkt de verzoekster zich tot de loutere en ongestaafde bewering dat de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het IVRK directe werking hebben in België en

dat zij verankerd werden in artikel 22bis van de Grondwet. Het spreekt voor zich dat een blote bewering geen afbreuk kan doen aan de met relevante rechtspraak onderbouwde motieven van de bestreden beslissing.

Bovendien valt niet in te zien welk belang de verzoekster kan doen gelden bij haar kritiek tegen de vaststelling van de gemachtigde dat de verzoekster zich niet rechtstreeks kan beroepen op een schending van artikel 3 van het IVRK en van artikel 22bis van de Grondwet. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde wel degelijk een concrete afweging heeft gemaakt van de elementen uit de aanvraag die het hoger belang van het kind betreffen. De gemachtigde motiveert hieromtrent als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar kinderen en verwijst in dit kader naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag (...) artikel 22bis van de Belgische Grondwet en (...). Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook (...) artikel 22bis van de Belgische grondwet kunnen niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. (...).

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar beide kinderen in België geboren zijn wat een bijzondere band met België met zich mee zou brengen. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar kinderen (dat gestaafd wordt door het voorleggen van verschillende schoolattesten voor beide kinderen), op het feit dat zij zich als ware Belgen zouden ontpoppen, dat zij goede schoolresultaten zouden behalen, dat zij hun moedertaal niet zouden beheersen qua lezen en schrijven en dat een terugkeer bij hen een trauma zou veroorzaken.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de leerplicht van de kinderen (voor M. sinds 01.09.2017 en voor A. sinds 01.09.2018) steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene zelf is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie.

Wat betreft de bewering dat haar kinderen hun moedertaal niet zouden beheersen qua lezen en schrijven merken we op dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat haar kinderen geen enkele band met Georgië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Georgië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Georgië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Georgië. Hun beide ouders zijn immers in Georgië geboren en hebben de Georgische nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker haar kinderen tot op zekere hoogte de Georgische taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moet beseft hebben dat

haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkene diende haar kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Georgisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering dat een terugkeer een trauma zou veroorzaken bij haar kinderen, merken we op dat het hier om een loutere bewering gaat die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat een terugkeer naar het land van herkomst waar de kinderen opgenomen kunnen worden in het ruimer familiaal kader, een trauma zou veroorzaken.

(...)

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst. Echter, het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene is immers geboren en getogen in Georgië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zowel haar ouders, haar zus als de vader van haar beide kinderen in Georgië verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De Raad herhaalt dat het de verzoekster zelf is die, in de aanvraag, duidelijk uiteen diende te zetten waarin precies voor haar en voor haar kinderen het beletsel is gelegen om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure, dit is vanuit het buitenland. De bewijslast met betrekking tot de ‘buitengewone omstandigheden’ ligt ter zake bij de aanvrager zelf. Het is dan aan het bestuur om te oordelen of de aanvrager voldoende heeft aangetoond dat het voor hem/haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De essentie van het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, bestaat er dus niet in te weten of deze of gene bepaling van internationaal recht of van de Grondwet, een rechtstreekse werking heeft, maar wel of er in de aanvraag voldoende feitelijke gegevens naar voor zijn gebracht die aantonen dat er omstandigheden zijn die de aanvrager verhinderen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. *In casu* heeft de gemachtigde op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom de elementen inzake het hoger belang van het kind, die in de aanvraag van 7 januari 2019 werden naar voor geschoven, niet aanvaard kunnen worden als een voldoende bewijs van ‘buitengewone omstandigheden’ die verantwoord dat de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, zodat ook de hieruit afgeleide schending van artikel 22bis van de Grondwet niet kan worden aangenomen.

Wat de verwijzing naar de artikelen 6, 12 en 28 van het IVRK betreft, merkt de Raad op dat de verzoekster zich in haar aanvraag van 7 januari 2019 niet op deze verdragsrechtelijke bepalingen heeft beroepen. De verzoekster kan hieromtrent dan ook geen motivering verwachten in de bestreden beslissing.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing onvolledig leest waar zij voorhoudt dat het hoger belang van de kinderen opzij wordt geschoven om de enkele reden dat het de ouders zijn die zelf het belang van de kinderen hebben geschaad. De verzoekster maakt volledig abstractie van het motief dat de verzoekster niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is. Waar de verzoekster een aantal uittreksels citeert uit haar aanvraag, kan uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing worden afgeleid dat de gemachtigde wel degelijk concreet heeft gemotiveerd waarom de elementen omtrent het schoollopen in België, de goede schoolresultaten, de beweerde gebrekkige kennis van de Georgische taal, het beweerde gebrek aan bindingen met Georgië en het voorgehouden trauma bij een terugkeer naar Georgië, niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van deze motieven blijkt geenszins dat de gemachtigde aanvaardt dat de belangen van verzoeksters kinderen worden geschaad bij een terugkeer naar Georgië. Bovendien valt niet in te zien waarom het, in de gegeven omstandigheden van de zaak, onredelijk zou zijn om vast te stellen dat de verzoekster zelf de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in een illegaal verblijf en door de scholing te laten verlopen in dergelijke preciaire verblijfsomstandigheden. Zoals de gemachtigde terecht opmerkt, heeft de verzoekster immers reeds

verschillende negatieve beslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neergelegd. De plicht die op de overheid rust om de belangen van het kind in rekening te nemen, belet niet dat deze overheid tevens op goede gronden kan vaststellen dat de ouders zelf de belangen van hun kinderen niet hebben gevrijwaard.

Met betrekking tot de kritiek dat de motivering "dat het niet bewezen is dat de kinderen zich niet zouden kunnen aansluiten in een Georgische school; de Georgische taal niet zouden kunnen aanleren; de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal; de kinderen wel via hun ouders een band met Georgië hebben; verzoekster tot op zekere hoogte haar kinderen de Georgische taal en cultuur heeft bijgebracht etc" louter speculatief en niet ter zake dienend is, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zelf dient aan te tonen dat er in zijn of haar geval buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. De door de verzoekster geciteerde motieven betreffen de redengeving als waarom de verzoekster met haar louter affirmatieve betoog inzake de scholing van haar kinderen, het gebrek aan banden met Georgië en hun gebrekkige kennis van de Georgische taal, geen voldoende bewijs naar voor heeft gebracht van de door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste buitengewone omstandigheden. Deze motieven zijn dan ook geenszins speculatief en de gemachtigde kan er zich op goede gronden op steunen om te concluderen dat de in verzoeksters aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen om deze aanvraag niet via de gewone procedure in te dienen.

De verzoekster maakt niet aannemelijk dat het onontvankelijk verklaren van haar verblijfsaanvraag een schending van artikel 3 van het IVRK zou inhouden. Zij toont ook niet aan dat de gemachtigde bij zijn beoordeling omtrent het belang van haar kinderen foutief of onredelijk zou hebben gemotiveerd of dat hij ten onrechte aan bepaalde elementen uit de aanvraag voorbij zou zijn gegaan.

De verzoekster gaat vervolgens in op (een deel van) de motieven inzake de in de aanvraag opgeworpen bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM. De verzoekster geeft aan dat het om een kerngezin gaat (moeder met twee jonge, schoolgaande kinderen), en zij meent dat het daarom onredelijk is om te stellen dat zij niet heeft aangetoond dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen.

Wederom dient te worden vastgesteld dat de verzoekster voorbij gaat aan de essentie van de vaststellingen van de gemachtigde. In de bestreden akte wordt immers als volgt gemotiveerd:

"Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat zij nog familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Georgië, met name haar ouders, haar zus en de vader van haar beide kinderen. Met betrekking tot haar sociale leven legt betrokkene slechts zes getuigenverklaringen voor. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet."

De verzoekster betwist deze concrete vaststellingen niet en zij maakt evenmin aannemelijk dat de gemachtigde bij zijn beoordeling niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat de gemachtigde, gelet op de in de bestreden akte gemaakte vaststellingen, niet in redelijkheid is kunnen komen tot het besluit dat de verzoekster onvoldoende aantoont dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Nogmaals dient te worden benadrukt dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden bij de verzoekster zelf ligt. Waar de verzoekster zich in haar aanvraag beriep op een schending van artikel 8 van het EVRM als een buitengewone omstandigheid, kwam het haar dan ook zelf toe om deze beweerde schending voldoende te concretiseren en te onderbouwen met overtuigende gegevens.

Voor zover de verzoekster ingaat op het motief dat een terugkeer om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland slechts een tijdelijke terugkeer betreft, merkt de Raad op dat de verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat voormelde stellingname van de gemachtigde in haar situatie kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekster geeft enkel aan dat het niet zeker is hoe lang de behandeling van de

in het buitenland ingediende aanvraag zal duren en zij hekelt dat de gemachtigde hieromtrent ook geen richtlijn geeft, doch zij toont daarmee nog niet aan dat de gemachtigde ten onrechte aangeeft dat de thans bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat de verzoekster tijdelijk dient terug te keren naar haar land van herkomst teneinde via de reguliere procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en dit voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag. Het valt niet in te zien waarom op de gemachtigde, bij een dergelijke beoordeling, enige verplichting zou rusten om op voorhand reeds aan te geven hoe lang de 'tijdelijke' scheiding zou duren. Het standpunt van de gemachtigde vindt overigens steun in vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, in beginsel niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Noch in haar verblijfsaanvraag, noch in het huidig verzoekschrift brengt de verzoekster concrete elementen aan betreffende haar privé- of gezinsleven die aantonen dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit het land van herkomst *in casu* niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht. De loutere beweringen dat het voor de verzoekster niet mogelijk is om haar kinderen mee te nemen naar Georgië en dat zij verplicht zal zijn om haar kinderen in België achter te laten teneinde hun schoolloopbaan niet te schaden, zijn niets meer of niets minder dan een loutere negatie van de pertinente motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen. Hiermee toont de verzoekster nog niet aan dat de gemachtigde bij de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

De Raad wijst er tot slot op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde, door niet te aanvaarden dat zij de aanvraag indient in België zodat zij de aanvraag in overeenstemming met artikel 9 van de vreemdelingenwet moet indienen vanuit het buitenland, hierbij geen 'fair balance' heeft nagestreefd tussen haar belangen en die van haar kinderen enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de toepasselijke verblijfsreglementering anderzijds.

De loutere en bijzonder vage bewering dat er een wanverhouding is tussen het leed dat aan de kinderen wordt berokkend en het voordeel van de Staat bij een strikte toepassing van de vreemdelingenwet, volstaat niet om aan te tonen dat het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een inbreuk uitmaakt op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

Voor zover de verzoekster nog stelt dat er voldoende buitengewone omstandigheden weerhouden kunnen worden, geeft zij blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. De Raad is echter geen feitenrechter die de ontvankelijkheid van de aanvraag opnieuw kan beoordelen. De Raad kan en mag zich dan ook niet uitspreken over deze opportuniteitskritiek.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het enige middel is ongegrond.

3.3. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, zet de verzoekster in haar verzoekschrift enkel het volgende uiteen:

“Zolang verzoekster niet alle rechtsmiddelen (sic) uitgeput heeft, is dit bevel op zijn minst voorbarig te noemen en onredelijk te noemen”.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoekster nalaat om een voldoende duidelijke omschrijving naar voor te brengen van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel door het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt geschonden. De kritiek dat het bevel voorbarig en onredelijk is *“zolang”* de rechtsmiddelen niet uitgeput zijn, kan op geen enkele wijze worden verbonden met enige concrete rechtsregel die de intrinsieke wettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad wijst er bovendien op dat de verzoekster op geen enkele wijze verduidelijkt welke rechtsmiddelen zij precies bedoelt, waar zij het heeft over het uitputten van alle rechtsmiddelen. Tegen welke beslissing deze of gene rechtsmiddelen worden of zouden worden aangewend, wordt evenmin aangegeven.

Verzoeksters kritiek is dan ook dermate vaag dat deze kritiek geen ontvankelijk middel uitmaakt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE